

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobkyně: JESENIČAN s.r.o.,** se sídlem Velká Jesenice 141, zastoupená Mgr. Petrem Kuchařem, advokátem se sídlem Na Pankráci 30a/404, Praha 4, proti **žalovanému: Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2008, č. j. 511/550/08-Mor, ve věci zařazení stacionárního zdroje do kategorie střední zdroj znečišťování, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2010, č. j. 11 Ca 361/2008 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým tento soud zamítl její žalobu proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále jen „žalovaný“) ze dne 31. 7. 2008, č. j. 511/550/08-Mor. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu v Hradci Králové (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 5. 2008, č. j. ČIŽP/45/OOO/SR01/0807089.003/08/KLS, kterým byla stěžovatelka jako

stacionární zdroj znečišťování ovzduší zařazena do kategorie středního zdroje znečišťování ovzduší na základě § 4 odst. 10 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů (zákon o ochraně ovzduší), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“) a bodu 6.7. „Veterinární asanační zařízení“ přílohy č. 1, část II., nařízení vlády č. 615/2006 Sb., o stanovení emisních limitů a dalších podmínek provozování ostatních stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší (dále též jen „bod 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády č. 615/2006 Sb.“).

Stěžovatelka podává kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. pro nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Nejdříve stěžovatelka namítá, že ustanovení bodu 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády č. 615/2006 Sb. není v souladu se zmocňovacím ustanovením zákona o ochraně ovzduší, tj. s jeho § 4 odst. 12. Tvrdí, že prováděcí předpis má upravovat způsob zařazování stacionárních zdrojů do jednotlivých kategorií, tj. kategorií malého, středního, velkého a zvláště velkého zdroje znečišťování. Pokud by se však mělo vycházet z premisy uplatněné správními orgány a městským soudem, že provozovna stěžovatelky je střední zdroj znečišťování bez dalšího jen proto, že zpracovává vedlejší produkty porážky, potom nařízení vlády č. 615/2006 Sb., minimálně v oblasti produkce krmiv pro zvířata, neupravuje způsob zařazení zdroje znečišťování do jednotlivých zákonem stanovených kategorií. Naopak je zařazuje, a to bez ohledu na vliv tohoto zdroje na ovzduší, do jediné kategorie. V této skutečnosti spatřuje stěžovatelka přinejmenším v bodě 6.7. přílohy č. 1 citovaného nařízení vlády rozpor se zákonem (§ 4 odst. 12 zákona o ochraně ovzduší). Městský soud proto neměl toto ustanovení vůbec podle čl. 95 odst. 1 Ústavy aplikovat.

Stěžovatelka má dále za to, že správní orgány i soud nesprávně vyložily a posoudily bod 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády č. 615/2006 Sb. a na základě nesprávných závěrů chybně zařadily provozovnu stěžovatelky mezi střední zdroje znečišťování. Stěžovatelka je názoru, že její provozovna nemůže být zařazena pod bod 6.7. přílohy č. 1 předmětného nařízení vlády z několika důvodů. Za prvé, ve své výrobě nepoužívá žádný v tomto bodě nařízení vlády vyjmenovaný vedlejších produkt porážky. Namísto toho využívá ledviny, játra, maso a kůže. Souhlasí s tím, že v předmětném bodě 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády č. 615/2006 Sb. se nachází pouze demonstrativní výčet, podotýká však, že další položky do demonstrativních výčtů lze doplňovat s ohledem na charakter položek ve výčtu explicitně uvedených. Přitom peří, chlupy, drápy apod. jsou vstupní suroviny zcela odlišného charakteru než ty, které stěžovatelka při výrobě krmiv používá. V této souvislosti uvádí, že zápach vznikající při zpracování kostí, peří, chlupů, drápů apod. je nesrovnatelný se zápachem, který vzniká zpracováním vstupních surovin používaných stěžovatelkou. Suroviny, které používá ona, se běžně zpracovávají při výrobě

potravin pro lidskou spotřebu, přitom takové zdroje jsou řazeny mezi střední až v okamžiku, kdy dosahují určité výše produkce, na kterou stěžovatelka nedosáhne.

Dále stěžovatelka uvádí, že kategorie pod veterinárními asanačními zařízeními obsahuje jiné technologie výroby – spalování, než jaké používá stěžovatelka. Podotýká, že při spalování, konkrétně surovin demonstrativně uvedených v předmětném bodě 6.7. přílohy č. 1 citovaného nařízení vlády, vznikají značné zplodiny a zápach. Stěžovatelka však suroviny zpracovává uzením, sušením, mícháním apod. Tato skutečnost nebyla zpochybněna, proto nevidí žádného důvodu dělat rozdíl mezi její provozovnou a kategorií udíren, které jsou zařazeny mezi střední zdroje až od denní produkce nad 1000 kg, přičemž stěžovatelka má denní produkci pouze 145 kg výrobků.

Stěžovatelka rovněž zpochybňuje názor žalovaného, že by i z § 2 odst. 1 vyhlášky č. 362/2006 Sb., o způsobu stanovení koncentrace pachových látek, přípustné míry obtěžování zápachem a způsobu jejího zjišťování, bylo jednoznačně patrno, že výrobu krmiv z vedlejších produktů porážky je nutno považovat za střední zdroj znečišťování. Má za to, že pokud by zdroje uvedené v příloze vyhlášky, u kterých se provádí stanovení koncentrace pachových látek, byly automaticky zdroji středními, nebylo by v § 2 odst. 1 citované vyhlášky třeba uvádět, že se koncentrace pachových látek neprovádí u zdrojů středních. Stěžovatelka má za to, že pokud zákonodárce považoval za nutné stanovit, že koncentrace pachových látek se obecně stanoví u vyjmenovaných zdrojů, ale nestanoví se u malých zdrojů, pak nezbývá než dovodit, že není možné automaticky zařadit výrobnu krmiv z vedlejších produktů porážky mezi střední zdroje znečišťování. Zároveň je stěžovatelka názoru, že toto ustanovení připouští, že taková výrobna může být i malým zdrojem.

Stěžovatelka dále poznamenává, že zařazování zdrojů znečišťování do konkrétních kategorií je nutno provádět s ohledem na smysl zákona o ochraně ovzduší ve věci kategorizace zdrojů, kterým je ochrana ovzduší. V této souvislosti rovněž namítá porušení základní zásady správního práva zakotvené v ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), a uvádí, že již dříve poukazovala na případy výroben krmiv z vedlejších produktů porážky, které jsou vedeny jako malé zdroje, což je nedůvodný rozdíl při aplikaci příslušných právních předpisů. Za další stěžovatelka shledává nedůvodný rozdíl také v tom, že zdroje jako je udírna, používající obdobnou technologii výroby jako stěžovatelka, jsou při produkci dosahující výše produkce stěžovatelky řazeny mezi malé zdroje znečišťování. Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil a uvedl, že se k věci již podrobně vyslovil ve svém rozhodnutí i vyjádření k žalobě. Doplňuje pouze, že bod 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády č. 615/2006 Sb. nestanoví pro zařazení zdrojů znečišťování žádné emisní limity. Jak asanační zařízení, tak výrobny krmiv nemají povinnost provádět měření emisí a jsou provozovány v režimu středních zdrojů pod dohledem inspekce. Tvrzení stěžovatelky, že nenaplňuje limity, za nichž jsou zdroje znečišťování, využívající stejných nebo obdobných technologií výroby jako stěžovatelka, považovány za zdroje znečišťování malé, je proto bezpředmětné. K rozporu bodu 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády č. 615/2006 Sb. se zákonem o ochraně ovzduší žalovaný uvádí, že i nestanovení emisního limitu je tím kritériem, které stěžovatelce schází. Výroba krmiv bude provozována pod dohledem inspekce v režimu středních zdrojů. Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzením, že by chlupy, peří a drápy byly surovinami zcela jiného charakteru než vstupní suroviny používané stěžovatelkou. Z hlediska kvality ovzduší mají tyto suroviny stejný, ne-li horší dopad. Následně se žalovaný vyjádřil k námitce, v níž stěžovatelka odkázala na vyhlášku č. 362/2006 Sb., přičemž konstatoval, že jejímu obsahu nerozumí, má však za to, že se stěžovatelka dopustila zjevné chyby, neboť jí zmiňované ustanovení se ve skutečnosti vztahuje na technologie kategorie střední a vyšší. Závěrem konstatoval, že veřejný zájem by mohl být ohrožen zejména produkcí pachových látek. Poznamenává, že zařazením do kategorie středních zdrojů provozovatelům nevzniká žádná újma, nejedná se o sankční řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Při rozhodování vycházel zdejší soud z následujících podstatných skutečností, které vyplynuly z obsahu předloženého správního a soudního spisu. Dne 9. 4. 2008 provedl správní orgán I. stupně u stěžovatelky kontrolu na šíření pachových látek podle § 46 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší (Protokol o kontrolním zjištění č. j. ČIŽP/45/OOO/0807089.001/08/KLS), na základě které správní orgán I. stupně mimo jiné zjistil, že stěžovatelka k výrobě krmných směsí používá suroviny živočišného původu. Provozovnu proto označil za střední zdroj znečišťování ve smyslu bodu 6.7. přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 615/2006 Sb. Na tento protokol stěžovatelka reagovala svým stanoviskem ze dne 16. 4. 2008, v němž především brojila proti závěru správního orgánu I. stupně, že by měla být zařazena pod položku 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády, a tak být považována za střední zdroj znečišťování. Na základě toho zahájil správní orgán I. stupně se stěžovatelkou správní řízení ve věci stanovení kategorie zdroje podle § 4 odst. 10 zákona o ochraně ovzduší, podle kterého *v pochybnostech, zda jde o stacionární zdroj a o jeho zařazení do příslušné kategorie stacionárních zdrojů, rozhoduje Česká inspekce životního prostředí, a to na návrh provozovatele nebo z vlastního podnětu nebo z podnětu jiného orgánu ochrany ovzduší*. Správní orgán I. stupně rozhodl rozhodnutím ze dne 22. 5. 2008, č. j. ČIŽP/45/OOO/SR01/0807089.003/08/KLS, a stěžovatelku zařadil do

kategorie střední zdroj znečišťování ovzduší podle výše uvedeného ustanovení bodu 6.7. nařízení vlády č. 615/2006 Sb. Ta se proti tomuto rozhodnutí odvolala, přičemž namítala, že v rozporu se zněním bodu 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády ona neprovádí zpracování a sběr zvířecích těl a nevyrábí technické tuky. Její činnost je odlišná od činnosti veterinárního asanačního zařízení. Při výrobě krmiva využívá postupu sušení, dělení, míchání a zavařování konzerv, přičemž žádné v tomto článku uvedené suroviny při výrobě nepoužívá. Naopak zpracovává játra, sleziny, vnitřní sádlo, kůže a maso, které nemůže být použito pro výrobu potravin. Žalovaný se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně a odvolání zamítl. Uvedl, že není pochyb o tom, že činnost stěžovatelky se od činnosti veterinárních asanačních zařízení liší, nicméně její činnost odpovídá dikci bodu 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády, neboť je provozovnou, která vyrábí krmiva z vedlejších produktů porážky zvířat. Konstatoval, že za vedlejší produkty lze mimo v bodě 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády uvedených produktů považovat rovněž suroviny používané stěžovatelkou při výrobě krmiv, což vyplývá ze spojení „apod.“, které následuje za výčtem produktů v tomto ustanovení uvedených. Stěžovatelka proti tomuto rozhodnutí podala žalobu, ve které zopakovala, z jakých důvodů nelze její činnost podřadit pod předmětný bod 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády. Městský soud její argumentaci neshledal důvodnou, naopak se plně ztotožnil se závěry žalovaného. V odůvodnění uvedl, že zařazení podle předmětného bodu 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády, s názvem veterinární asanační zařízení, platí nejen pro sběr a zpracování zvířecích těl, ale i pro výrobu krmiv nebo technologických tuků z vedlejších produktů porážky, např. kostí, chlupů, peří, paroží, drápů, krve apod. Zařazení se tak odvíjí výhradně od předmětu činnosti zdroje uvedeného v bodě 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády. Stěžovatelka svou činností podmínky předmětného bodu naplňuje, a proto je nutno ji pod bod 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády podřadit. K výčtu vedlejších produktů porážky uvedenému v předmětném bodě nařízení vlády konstatoval, že tento výčet má povahu demonstrativní, jak vyplývá z jeho formulace („například“ a „apod.“). Za bezpředmětné považoval městský soud konstatování stěžovatelky, v němž poukázala na rozdílnost technologického a výrobního postupu při výrobě krmných směsí pro drobná zvířata oproti technologiím užívaným veterinárními asanačními zařízeními. Stejně tak skutečnost, že její výroba nedosahuje žádných hodnot znečišťování a denní kapacity výroby stanovené pro udírnu nebo pro potravinářskou výrobu, shledal bez vlivu na zařazení podle bodu 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády. Uvedl, že je tomu tak proto, že kritérium technologického postupu, množství zpracovaných surovin či množství vyrobených výrobků nebo výše teploty dosahované v průběhu výroby, nejsou v bodě 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády uvedeny jako nutné posuzovat při zařazování zdroje do určité kategorie zdroje znečišťování. Správní orgány mohly hodnotit pouze předmět činnosti stěžovatelky, přičemž dospěly ke správnému závěru, že vyhovuje podmínkám uvedeným v bodě 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády. Stěžovatelka proti rozsudku městského soudu podala kasační stížnost z výše uvedených důvodů.

Podstatou sporu v nyní projednávaném případě je to, zda stěžovatelka naplňuje kritéria pro podřazení pod bod 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády, a lze ji tak označit za střední zdroj znečišťování.

Tento bod 6.7. přílohy 1 nařízení vlády č. 615/2006 Sb. s názvem „Veterinární asanační zařízení“ zní: *platí i pro sběr a zpracování zvířecích těl a výrobu krmiv nebo technických tuků z vedlejších produktů porážky, například kostí, chlupů, peří, paroží, drápů, krve apod.*

Kategorie: střední zdroj.

Z daného vyplývá, že zařazení do kategorie středního zdroje znečišťování platí nejen pro veterinární asanační zařízení, ale i pro „zařízení“, která vykonávají činnost sběru a zpracování zvířecích těl a výroby krmiv nebo technických tuků. Výroba krmiv nebo technických tuků musí být prováděna z vedlejších produktů porážky. Těmi jsou podle tohoto bodu nařízení vlády například kosti, chlupy, peří, paroží, drápy, krev apod. Nejvyšší správní soud má přitom za to, že z dikce bodu 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády je zřejmé, že pro zařazení do předmětného bodu nařízení vlády postačuje, když určité „zařízení“ bude provozovat alespoň jednu z těchto činností. Žádná další kritéria v daném bodě vyjmenovaná nejsou. Přitom Nejvyšší správní soud zjistil, že se předmětné nařízení vlády v žádném jiném bodě či ustanovení zařazením do některé z kategorií zdroje znečišťování u zařízení s předmětem činnosti – výroba krmiv - nezabývá. Proto je nutno vycházet právě a pouze z něj. Je tedy třeba posoudit, zda správní orgány, jakož i městský soud, tento bod nařízení vlády vyložily ve vztahu k činnosti stěžovatelky správně.

Z výše nastíněného skutkového stavu je patrno, že stěžovatelka provádí činnost výroby krmiv pro psy a kočky. Tuto skutečnost žádným způsobem nezpochybňuje. K této výrobě využívá játra, sleziny, ledviny, vnitřní sádlo, kůže a maso, které nemůže být použito pro výrobu potravin (viz odvolání ze dne 26. 5. 2008 a kasační stížnost). Ve vztahu ke stěžovatelce je nutno posoudit, zda je jejím předmětem činnosti taková činnost, kterou lze podřadit pod činnost vyjmenovanou v bodě 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády. Na tuto otázku zdejší soud ve světle výše uvedeného odpovídá kladně, neboť není pochyb o tom, že předmětem činnosti stěžovatelky je výroba krmiv. Aby bylo možno stěžovatelku zařadit do předmětného bodu na základě toho, že vyrábí krmiva, je nutno posoudit, zda k této výrobě krmiv používá vedlejší produkty porážky, jak stanoví předmětný bod nařízení vlády. Těmito produkty jsou podle bodu 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády například kosti, chlupy, peří, paroží, drápy, krev apod. Nejvyšší správní soud přisvědčil názoru správních orgánů a městského soudu, že přestože stěžovatelka k výrobě krmiv nevyužívá žádných z produktů v bodě 6.7. přílohy č. 1 uvedených, produkty, které ona k výrobě krmiv využívá, je rovněž nutno považovat za vedlejší produkty porážky. Z formulace předmětného výčtu vedlejších produktů porážky totiž vyplývá, že tento seznam není vyčerpávající, naopak slovo „apod.“ uvedené za výčtem zcela jasně naznačuje, že za tyto produkty je nutno považovat i další

produkty, které mají charakter vedlejších produktů porážky. Nejvyšší správní soud má za to, že za takové je nutno považovat především veškeré produkty prorážky, které se obecně nevyužívají nebo se v konkrétním případě z různých důvodů nevyužijí pro výrobu potravin. Nemá tedy pochyb o tom, že stěžovatelkou vyjmenované produkty jsou vedlejšími produkty porážky. Námitku stěžovatelky o rozdílnosti charakteru produktů, které používá ona, a které jsou vyčteny v bodě 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády, proto považuje za bezpředmětnou. Zdejší soud tak dospěl k závěru, že stěžovatelka svou činností naplňuje podmínky pro zařazení do bodu 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády, potažmo pro zařazení mezi střední zdroje znečišťování. Pokud stěžovatelka argumentuje tím, že její technologie se liší od technologie využívané veterinárními asanačními zařízeními, že její produkce a emisní limity nedosahují ani hodnot pro zařízení podřazená do kategorie malý zdroj znečišťování, je Nejvyšší správní soud nucen podotknout, že hodnocení těchto kritérií je při posuzování zařazení stěžovatelky pod tento bod nařízení vlády bezpředmětné. Zařazení stěžovatelky pod tento bod se totiž odvíjí čistě od předmětu její činnosti a povahy produktů, které k ní využívá. Další kritéria nejsou v předmětném bodě stanovena. Přitom pouze na základě kritérií uvedených v bodě 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády lze jednoznačně určit, za jaký zdroj znečišťování je nutno stěžovatelku považovat.

Za důvodnou neshledal Nejvyšší správní soud ani námitku, že by ustanovení bodu 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády bylo v rozporu se zmocňovacím ustanovením zákona o ochraně ovzduší, tj. s § 4 odst. 12 citovaného zákona. Z tohoto ustanovení vyplývá, že *prováděcí právní předpis stanoví způsob zařazování stacionárních zdrojů do jednotlivých kategorií*. Domnívá-li se stěžovatelka, že z dikce tohoto ustanovení je patrno, že nařízení vlády musí upravovat pro každý typ stacionárního zařízení podmínky pro zařazení do každé kategorie zdroje znečišťování (tj. malého, středního, velkého a zvláště velkého zdroje znečišťování), nelze s tímto jejím názorem souhlasit. Znění tohoto ustanovení nebrání tomu, aby nařízení vlády zařadilo stacionární zařízení, které provádí určitou činnost, pouze pod jedinou kategorii zdroje znečišťování. Zdejší soud tak neshledal stěžovatelkou namítaný rozpor bodu 6.7. přílohy č. 1 nařízení vlády s § 4 odst. 12 zákona o ochraně ovzduší. Městský soud proto postupoval správně, aplikoval-li na danou věc předmětné ustanovení nařízení vlády.

Stěžovatelka dále namítá porušení základní zásady správního práva zakotvené v ustanovení § 2 odst. 4 s. ř. Podle tohoto ustanovení *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*. Stěžovatelka uvedla, že již dříve poukazovala na případy výroben krmiv z vedlejších produktů porážky, které jsou vedeny jako malé zdroje. K danému Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze správního a soudního spisu není namítaná praxe patrna. Stěžovatelka sice na tuto skutečnost upozornila (stanovisko k zahájení správního řízení doručené dne 15. 5. 2008), nicméně svá

tvrzení v průběhu celého řízení, a to ani v nyní projednávané kasační stížnosti, nedoložila žádnými konkrétními údaji. Nejvyšší správní soud na základě takto obecně formulované námitky dospěl k závěru, že na ni nelze reagovat jiným způsobem, než konstatováním, že porušení správních orgánů v takto obecně namítané rovině neshledal. Přitom upozorňuje, že není povinen sám vyhledávat skutečnosti, které by tvrzení stěžovatelky prokazovaly. Za nedůvodný rozdíl v rozhodování stěžovatelka shledává rovněž to, že zařízení jako jsou udírny, používající obdobnou technologii výroby jako stěžovatelka, jsou při produkci dosahující výše produkce stěžovatelky řazeny mezi malé zdroje znečišťování. Zdejší soud podotýká, že se jedná o zcela odlišné zdroje znečišťování, které, jak vyplývá z nařízení vlády, je nutno posuzovat nezávisle na sobě. Tato dvě zařízení, která mají odlišný předmět činnosti, nelze směšovat. Proto při zařazování provozovny stěžovatelky nelze vycházet z kritérií vyplývajících pro udírny. Ve světle právě uvedeného tak nemohlo z povahy věci dojít k nedůvodným rozdílům při rozhodování správních orgánů o stěžovatelkou uvedených zařízeních (udírny) a její provozovně. Žádné jiné porušení § 2 odst. 4 s. ř. ze strany správních orgánů zdejší soud neshledal, a proto tuto námitku shledal nedůvodnou.

Ve vztahu k námitce týkající se odkazu žalovaného na vyhlášku č. 362/2006 Sb., o způsobu stanovení koncentrace pachových látek, přípustné míry obtěžování zápachem a způsobu jejího zjišťování, Nevyšší správní soud zjistil, že tento odkaz na výše uvedenou vyhlášku žalovaný uvedl pouze podpůrně a to ve svém vyjádření k žalobě. Při svém rozhodování z této vyhlášky nevycházel. Rozhodnutí žalovaného zcela správně vycházelo výhradně z nařízení vlády č. 615/2006 Sb., tj. prováděcího předpisu k zákonu o ochraně ovzduší, podle kterého se provádí zařazování stacionárních zdrojů do jednotlivých kategorií. Podle tohoto nařízení vlády je jednoznačně patrné, že stěžovatelku je nutno zařadit na základě jeho bodu 6.7. přílohy č. 1 do kategorie střední zdroj znečišťování. Uvedená vyhláška není prováděcím předpisem, podle kterého se provádí zařazování stacionárních zdrojů do jednotlivých kategorií. Předmětná vyhláška upravuje způsob stanovení koncentrace pachových látek, přípustné míry obtěžování zápachem a způsobu jejího zjišťování, tedy problematiku odlišnou od zařazování jednotlivých zařízení do kategorií určitého zdroje znečišťování. Pokud žalovaný na tuto vyhlášku ve svém vyjádření poukázal, učinil tak pravděpodobně proto, že z jejího obsahu lze dovodit, že v souladu s předmětným nařízením vlády předpokládá, že výrobny krmiv z vedlejších produktů porážky budou zařazeny do kategorie alespoň středního zdroje znečišťování. Právě uvedené vyplývá z jejího § 2 odst. 1 v návaznosti na její přílohu, konkrétně na písm. C bod 3. této přílohy. Rozpor nařízení vlády, závěrů správních orgánů a předmětné vyhlášky zdejší soud neshledal. Námitku stěžovatelky tak považuje za nedůvodnou.

Ve světle výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatelkou uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke

kterým Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona, podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu